

Sygn. akt I Ca 237/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Tomasz Sagała – spr.

Sędzia -SO Jerzy Dymke

Sędzia- SR del. do SO Małgorzata Mikos -Bednarz

Protokolant: st. sekr. sąd. Janina Suhecka

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Ostrołęce

na rozprawie

sprawy **z powództwa** W. D. - następcy prawnego (...) i W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O.

przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w O.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej

z dnia 5 marca 2014r., sygn. akt IC 47/14.

orzeka:

1. oddala apelację;
2. nakazuje pobrać od powoda W. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej kwotę 58 500 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy pięćset) z tytułu nieuiszczonej części opłaty od oddalonej apelacji.

Sygn. akt I Ca 237/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej, w sprawie sygn. akt I C 47/14, z powództwa W. D. jako następcy prawnego (...) i W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O. przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w O. o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, oddalił powództwo (pkt 1.), zaś nieuiszczonymi kosztami postępowania w sprawie, od których strona powodowa była zwolniona, obciążył Skarb Państwa (pkt 2.).

Powyższe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i ocenach prawnych:

Umową o kredyt obrotowy nr 000/08/330 z dnia 2 kwietnia 2008 r. Bank Spółdzielczy z siedzibą w O. działający przez Zastępcę Prezesa H. L. i członka zarządu B. K. udzielił K. D. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą D.

S. K. D. w O. kredytu w wysokości 1.500.000 zł na okres od 2 kwietnia 2008 r. do 31 marca 2009 r. z przeznaczeniem na zakup środków transportowych z przeznaczeniem do odsprzedaży. Kredytobiorca zobowiązał się dokonać spłaty kredytu w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik do umowy. Spłata kredytu mogła nastąpić na podstawie dyspozycji banku dotyczącej obciążenia rachunku bieżącego kredytobiorcy i dyspozycji bezgotówkowych lub wpłat gotówkowych na rachunek kredytowy. Kredytobiorca wyraził zgodę na potrącanie z rachunku bieżącego prowadzonego przez Bank środków pieniężnych na spłatę kredytu i odsetek w terminach i w kwotach określonych w umowie i zobowiązał się do zapewnienia środków na ww. rachunku w wysokości niezbędnej na spłatę kredytu i odsetek w terminach ich płatności. Raty kredytu w kwotach po 500.000 zł wraz z odsetkami miały być płatne w następujących terminach: I. rata do 30 września 2008 r., II. do 31 grudnia 2008 r., III. do 31 marca 2009 r. Jednym ze sposobów zabezpieczenia kredytu było ustanowienie hipoteki zwykłej i kaucyjnej na nieruchomości położonej w K. Starym, przy ul. (...) składającej się z działek oznaczonych w ewid. gruntów nr (...) i (...), należących do Skarbu Państwa, a znajdujących się w wieczystym użytkowaniu (...). i W. (...) Spółka Jawna w O., dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). W dniu 29 maja 2009 r. na rachunek bieżący w Banku Spółdzielczym w O. prowadzony dla (...) K. D. wpłynęła z Urzędu Skarbowego w O. kwota 1.891.264 zł z tytułu zwrotu podatku VAT za (...). W tym samym dniu na podstawie polecenia przelewu została przelana z tego rachunku na inne konto kwota 1.400.000 zł, a kwotę 51.044,83 zł przelano jako zapłatę za faktury. W dniu 19 czerwca 2008 r. pobrano z ww. rachunku kwotę 200.000 zł z tytułu spłaty kredytu obrotowego, a następnie w dniu 4 lipca 2008 r., po wpływie w dniu 3 lipca 2008 r. kwoty 655.329 zł z tytułu zwrotu podatku VAT za (...), kwotę 300.000 zł.

Przedsądowym wezwaniem z dnia 23 kwietnia 2012 r. spółka (...) i W. (...) Spółka Jawna w O., w imieniu której występował W. D., zwróciła się do pozwanego Banku o wydanie dokumentu potwierdzającego wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie na opisaną nieruchomość z uwagi na fakt spłaty wierzytelności powstałej z tytułu umowy kredytowej. W uzasadnieniu pisma wskazano, że przedmiotowa wierzytelność w postaci kredytu, jak i odsetek zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej w tym z § 4.3 umowy została przekazana na rachunek bankowy prowadzony w pozwanym Banku, a należący do kredytobiorcy, przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. z tytułu zwrotu podatku VAT w łącznej wysokości 2.795.868,00 zł. Zgodnie z umową kredytową przekazany zwrotu VAT-u pokrył pełną wierzytelność z tytułu udzielonego kredytu, powodując tym samym wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką zwykłą, jak i kaucyjną. W dniu 23 maja 2012 r. W. D. działający w imieniu spółki złożył pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w dniu 2 kwietnia 2008 r., w którym spółka (...) jako poręczyciel udzieliła poręczenia kredytu obrotowego, jako złożonego pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej, ponieważ w trakcie rozmów dotyczących dokonanego poręczenia zamiarem stron była spłata przedmiotowego kredytu środkami pochodzącymi ze zwrotu VAT należnego (...) z Urzędu Skarbowego w O.. Argumentował, że poręczenie zostało udzielone pod warunkiem, że spółka wiedziała, że jest duża kwota zwrotu podatku VAT, która zostanie przeznaczona na spłatę kredytu.

Kredyt nie został spłacony w całości do dnia dzisiejszego. Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie X Wydział Gospodarczy w sprawie X GC 41/10 rozwiązał spółkę (...) i W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O. i przyznał wspólnikowi W. D. prawo do przejęcia majątku spółki z obowiązkiem rozliczenia się w występującym wspólnikiem A. D.. Wyrok uprawomocnił się z dniem 21 maja 2012 r. Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. XIV Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego wykreślił powodową Spółkę z Krajowego Rejestru Sądowego.

Oceniając w świetle regulacji art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, Sąd Rejonowy zważył, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do oceny, czy ustanowienie hipoteki było prawnie skuteczne i czy zachodzi podstawa do jej wykreślenia.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że czynność dokonana przez A. D. w imieniu spółki, polegająca na obciążeniu majątku tej spółki, była ważna. Zgodnie z art. 29 § 1-3 k.s.h. każdy wspólnik ma prawo reprezentować spółkę. Prawo wspólnika do reprezentowania spółki dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki, nie można go ograniczyć ze skutkiem wobec osób trzecich. W tej sytuacji uwzględnienie żądania powoda mogło

nastąpić jedynie w sytuacji wykazania przez niego, że wierzytelność zabezpieczoną hipoteką wygasła, lub też, że nie doszło do skutecznego ustanowienia hipoteki na skutek wady oświadczenia woli. W ocenie Sądu Rejonowego z materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową nie wynika, aby zaistniała jakakolwiek okoliczność uzasadniająca uwzględnienie powództwa. W aktach sprawy nie ma żadnego dokumentu świadczącego o tym, że wierzytelność objęta hipoteką wygasła na skutek spłacenia, czy też na skutek innych zdarzeń. Tezom postawionym przez powoda, jakoby spółka (...), jako poręczyciel kredytu udzielonego (...), należącej do żony A. D., została oszukana przez Bank Spółdzielczy, bowiem (...) dostała kredyt bez zdolności kredytowej, a Bank nie dokonywał zajęć pieniężnych z tytułu VAT, co oznacza, że zrezygnował z postanowień umownych w przedmiocie zabezpieczenia VAT, zaś J. jako poręczyciel poręczała do momentu wpływu środków VAT do banku, przeczą zdaniem Sądu I instancji dowody w postaci dokumentów i zeznań świadków. Zeznania H. L. i B. K. stanowiły, w ocenie Sądu, wyjaśnienie wątpliwości zgłaszanych przez powoda w pozwie, z ich zeznaniami korespondowały zeznania A. D.. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom tych świadków. Wynika z nich jednoznacznie, że kredyt, wbrew twierdzeniom strony powodowej, nie został spłacony. H. L. w swoich zeznaniach wyjaśniła, że umowa kredytowa nie różnicuje zabezpieczeń i daje dowolność zaspokajania się ze wskazanych w niej zabezpieczeń. Bank liczy, że klient sam spłaci kredyt z działalności i nie będzie konieczności sięgania do zabezpieczeń. Głównym zabezpieczeniem dla Banku przy udzielaniu kredytów jest hipoteka, a zwrot VAT jest jedynie hipotetycznym zabezpieczeniem, albowiem firma może nie prowadzić działalności i zwrotu VAT nie otrzyma. Bank nie miał zatem obowiązku zaspokojenia się z wpływów VAT dokonanych z Urzędu Skarbowego w O.. Środki te wpłynęły na rachunek bieżący kredytobiorcy i nie zostały przekazane przez niego na rachunek kredytowy celem spłaty kredytu. Chwili wpływu tych środków do banku nie można więc uznać za chwilę spłaty wierzytelności. Dodatkowo należy podnieść, że w chwili przelewu środków z tytułu zwrotu podatku VAT przez Urząd Skarbowy na rachunek bieżący kredytobiorcy termin spłaty pierwszej raty kredytu jeszcze nie nastąpił. Powód nie przedstawił też żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że kredytobiorca i pozwany zawarli czynność prawną zmieniającą postanowienia umowy kredytowej bez zgody poręczyciela, co dawałoby poręczycielowi prawo do powoływania się na nieważność tej czynności. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że samo przekonanie powoda, że kredyt powinien być spłacony z wpływów pochodzących ze zwrotu podatku VAT nie daje podstaw do zmiany stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej poprzez wykreślenie hipoteki obciążającej nieruchomość.

Również drugi z zarzutów podniesionych przez powoda Sąd I instancji ocenił jako nietrafiony. Analiza twierdzeń powoda i przedstawionych dowodów w kontekście regulacji art. 84 § 1 i 2 k.c. pozwalała, zdaniem Sądu, na stwierdzenie, że oświadczenie woli o ustanowieniu hipoteki na nieruchomości spółki nie było obarczone wadą w postaci błędu. Aby w ogóle można było mówić o błędzie opartym na ww. przepisie, to winien to być błąd co do treści czynności prawnej, po drugie, musi to być błąd istotny. W sterze oświadczeń woli adresowanych do innego podmiotu błąd musi być wywołany przez ten podmiot. Wina czy też jej brak nie ma znaczenia. Powinien istnieć związek przyczynowy między błędem a oświadczeniem woli. Za nielogiczne i sprzeczne z rzeczywistością Sąd uznał twierdzenia powoda, że poręczenie zostało udzielone pod warunkiem, że spółka wiedziała, że jest duża kwota zwrotu podatku VAT, która zostanie przeznaczona na spłatę kredytu i w przeciwnym razie poręczenie nie zostałoby złożone. Wpływ środków z Urzędu Skarbowego z tytułu zwrotu podatku VAT był jednym z kilku sposobów zabezpieczenia umowy kredytu. W przypadku braku dobrowolnych wpłat ze strony kredytobiorcy, Bank mógł sięgnąć do któregośkolwiek ze sposobów zabezpieczenia w celu odzyskania należności. Treść umowy nie zawiera wskazania kolejności korzystania z zabezpieczeń, ani zastrzeżenia żadnego warunku, że poręczenie majątkiem spółki, czy ustanowienie hipoteki zostaje dokonane tylko wówczas, gdy kredyt zostanie spłacony ze środków pochodzących ze zwrotu podatku VAT. Definitywnie kwestię błędu podnoszoną przez powoda rozstrzygnęły zeznania A. D., który złożył przedmiotowe oświadczenie woli w imieniu spółki. Wskazał on, że reprezentując spółkę (...) i zabezpieczając spłatę kredytu hipoteką na majątku spółki nie działał pod wpływem błędu. Skoro osoba składająca dane oświadczenie woli deklaruje, że nie działała pod wpływem błędu to dalsze rozważania w tym zakresie należy uznać za bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy uznał, że nie zaistniała żadna z okoliczności powodująca wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, a co za tym idzie wygaśnięcie hipoteki, jak również żadna uzasadniająca twierdzenie, że czynności prawna ustanawiająca hipotekę była wadliwa, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Apelację od wyroku wywiódł powód W. D. – następca prawny (...) i W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O.. Zaskarżył orzeczenie w całości, stawiając zarzuty, które w jego ocenie miały bezpośredni wpływ na wynik sprawy:

1. naruszenie art. 149 § 2, art. 150, art. 379 pkt 5 k.p.c. - Sąd nie powiadomił Powoda o miejscu rozprawy w dniu 5 marca 2014 r. - na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 r. Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 5 marca 2014 r., nie podając jednak miejsca - sali rozpraw,
2. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. - uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym również: przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
3. Sąd Orzekający nie podał przyczyny, dla której odmówił, względnie nie wziął pod uwagę wniosku Spółki o: załączenie do akt pełnej dokumentacji kredytowej dotyczącej kredytu, załączenie do akt postępowania dokumentacji postępowania przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową, załączenie do akt postępowania V GC 431/11 przeprowadzonego przed Sądem Rejonowym V Wydział Gospodarczy w O.,
4. Sąd Orzekający poprzez wadliwe zawiadomienie Powoda o rozprawie w dniu 5 marca 2014 r., udaremnił powodowi przesłuchanie świadka A. D.,
5. wobec powyższego Sąd Orzekający przeszkodził w udowodnieniu istoty sprawy i potwierdzenia wypowiedzi p. H. L. na rozprawie w dniu 9 marca 2012 r. w postępowaniu przeciwko K. D. z powództwa Spółki (...), podczas której która to p. H. L. występująca w charakterze świadka potwierdziła, jak również A. D., iż na spłatę kredytu miały być zaliczane wpływy z tytułu zwrotu podatku VAT z Urzędu Skarbowego,
6. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. - swobodna ocena dowodów powinna także uwzględniać wymagania reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego,
7. wobec powyższego brak rozpatrzenia w kontekście całokształtu sprawy art. 65 k.c.. - regulującego złożone oświadczenie woli,
8. brak rozpatrzenia w kontekście całokształtu sprawy art. 69 Prawa Bankowego - regulującego treść umowy kredytowej,
9. brak rozpatrzenia w kontekście całokształtu sprawy art. 70 Prawa Bankowego - uzależniającego przyznanie kredytu od zdolności kredytowej kredytobiorcy,
10. brak wszechstronnej analizy umowy kredytowej, w tym pkt. 9,9, iż prawne zabezpieczenie kredytu stanowi wpływ środków pieniężnych z Urzędu Skarbowego z tytułu zwrotu podatku VAT,
11. brak wszechstronnej analizy zabezpieczonej przez Spółkę (...) umowy kredytowej, stanowiących o warunkach zabezpieczonej przez Spółkę umowy,
12. brak rozpatrzenia sprawy, zgodnie ze statusem nadanym Bankom, jako Instytucjom Zaufania Publicznego, działania Banku powinny być oceniane z uwzględnieniem staranności i ostrożności wymaganych od instytucji bankowych,
13. brak rozpatrzenia sprawy z uwzględnieniem treści art. 65 k.c. i 88 k.c.,
14. brak rozróżnienia przez Sąd roli A. D.,
15. ustalenia sprzecznego z ustaleniami Prokuratury Rejonowej badającej przedmiot sprawy,

16. wobec powyższego błędne ustalenie stanu faktycznego.

Wskazując na powyższe powód dorozumianie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie wyroku nakazującego zmianę wpisu w księdze wieczystej prowadzącego do wykreślenia wpisu hipoteki umownej w kwocie 1.000.000 zł oraz hipoteki kaucyjnej w wysokości 300.000 zł dokonanego na rzecz Banku Spółdzielczego w O. na zabezpieczenie wierzytelności z tytułu spłaty kapitału i odsetek od udzielonego kapitału obrotowego w kwocie 1.500.000 zł, jak również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie – w przypadku uznania przez Sąd, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego, o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W przeddzień rozprawy apelacyjnej, tj. w dniu 9 września 2014 r., powód wniósł o zawieszenie toczącego się postępowania do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ostrowi Mazowieckiej pod sygn. akt 1 Ds. 588/14. Wskazał, że zakończenie toczącego się aktualnie postępowanie Prokuratury, odnośnie składania sprzecznych zeznań przed Sądem Rejonowym w Ostrowi Mazowieckiej przez przedstawicieli pozwanego, może mieć kluczowy wpływ na wynik rozpatrywanej sprawy apelacyjnej.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce zważył, co następuje:

Apelacja powoda była niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, dokonując w konsekwencji właściwej oceny prawnej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy, mimo spostrzeżenia pewnych mankamentów proceduralnych dotyczących postępowania przed Sądem I instancji, podzielił jego zasadnicze ustalenia, co prowadziło do oddalenia apelacji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że postanowieniem wydanym na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o zawieszenie niniejszego postępowania z uwagi na prowadzone przez Prokuraturę postępowanie w przedmiocie fałszywych zeznań. W myśl art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. W przedmiotowej sprawie nie istnieje jednakże zależność w rozumieniu art. 177 k.p.c. pomiędzy postępowaniem karnym a rozstrzygnięciem w sprawie apelacyjnej. Wbrew przekonaniu powoda, nie można uzależnić rozstrzygnięcia apelacyjnego od oceny przez inny organ wiarygodności zeznań świadków, które ocenione zostały przez Sąd I instancji, jak również ocenione zostaną przez Sąd Okręgowy.

Przechodząc do samej apelacji i jej zasadniczych zarzutów, stwierdzić należy, że wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego w zakresie oceny zebranego materiału dowodowego, w tym zeznań świadków powołanych w sprawie. Zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie nasuwa zatem zastrzeżeń, nie narusza reguł określonych w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ta nie nosi cech dowolności i mieści się w ramach swobodnej oceny, której cechą jest bezstronność oraz przestrzeganie zasad logicznego rozumowania w wyciąganiu wniosków. Formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uczestnik postępowania ograniczył się do zaprezentowania własnych przekonań o innej niż przyjął Sąd I instancji wadze dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz do przedstawienia twierdzeń, które stanowią polemikę z ustaleniami Sądu I instancji.

Jak wyżej wskazano, w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, a dotyczącą tych, które stanowiły podstawę ustaleń, że po pierwsze – hipoteka ustanowiona została w sposób ważny i skuteczny, a po drugie – wierzytelność nią zabezpieczona nie wygasła na skutek spłacenia. Jeśli chodzi o pierwszą z przesłanek, to pewne uchybienia proceduralne jej się dotyczące nie zostały oprotestowane w trybie art. 162 k.p.c., ani też wyraźnie podniesione w apelacji, stąd za właściwą należy uznać ocenę Sądu I instancji, że czynności ustanowienia hipoteki miała stosowne umocowanie faktyczne. Natomiast drugą, kluczową okoliczność, która zaważyła na rozstrzygnięciu, potwierdził pełnomocnik powoda, przyznając na rozprawie apelacyjnej, że Bank nie zarachował żadnego przelewu na poczet kredytu.

Zdarzeniem, które w obrocie najczęściej pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki – i na którą powoływał się apelujący – jest zapłata. Z chwilą wygaśnięcia wierzytelności wygasa hipoteka, a treść księgi wieczystej, w której taka hipoteka formalnie nadal figuruje, jest – od chwili wygaśnięcia wierzytelności – niezgodna z rzeczywistym stanem prawnym. W tej sytuacji właściciel może żądać od wierzyciela usunięcia tej niezgodności. Jeżeli wierzyciel hipoteczny nie wyrazi zgody na wykreślenie hipoteki, dłużnik może wytoczyć powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1998 r., I CKN 885/97). Skoro zaś w niniejszej sprawie kredyt nie został spłacony, nie wygasła wierzytelność zabezpieczona hipotekami prowadząca do ich wykreślenia na podstawie art. 10 ust. 1 u.k.w.h.

Wyjaśnić również należy, że okoliczność, że środki z tytułu zwrotu podatku VAT przekazane przez Urząd Skarbowy wpłynęły na rachunek bieżący kredytobiorcy, a następnie zostały z niego wypłacone, nie wpływa na samo zobowiązanie kredytowe. Podstawą przedmiotowego zobowiązania był bowiem stosunek obligacyjny w ramach umowy kredytu i poręczenia. Apelujący w istocie postawił pozwanemu Bankowi zarzut innej natury – że poprzez inne działania niż kontraktowe, tj. swego rodzaju zaniechanie, niewynikające jednakże z konkretnego postanowienia umownego, pozwany sam pozbawił się możliwości zaspokojenia. Nie jest to jednak argument, który mógłby wpłynąć na okoliczność spłaty kredytu.

Ostatnią sporną między stronami kwestią pozostawały zarzuty działania spółki przy poręczaniu kredytu pod wpływem błędu. Sąd Okręgowy również w tym zakresie podzielił ocenę Sądu Rejonowego, że ta koncepcja nie zasługiwała na uwzględnienie zarówno z uwagi na upływ terminu prekluzyjnego z art. 88 k.c. do uchylenia się od skutków wadliwie złożonego oświadczenia woli, jak i przede wszystkim oświadczenie A. D., złożone na rozprawie, że reprezentując spółkę (...). i W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O. nie działał pod wpływem błędu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.

Jednocześnie Sąd nakazał pobrać od apelującego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej kwotę 58.500 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od oddalonej apelacji. Obowiązek dopłaty tak znaczącej części opłaty apelacyjnej wynika z faktu, że Sąd Rejonowy najprawdopodobniej przez omyłkę – przy niespornej wartości przedmiotu zaskarżenia – wezwał W. D. do uiszczenia jedynie kwoty 6.500 zł opłaty od apelacji, zamiast ustalonej 65.000 zł. Powyższe nie zwalnia jednak apelującego, w obliczu przegranej apelacji, od obowiązku uiszczenia brakującej kwoty (58.500 zł). Przypomnieć należy przy tym, że W. D., który jest następcą spółki, nie korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych przysługującego uprzednio spółce jawnej, która została rozwiązana.